

ανάπαισιν διότι αὐταὶ ὠρίσθησαν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις.»

Περὶ ἑαυτοῦ οὐδὲ λέξιν λέγει ὁ μετριοφρων ἀνὴρ, ἀλλὰ πάντες γινώσκουσι τίς ὑπῆρξεν ἡ συνεκτικὴ δὴ-

ναμὶς, τὸ διοικοῦν πνεῦμα, τίς ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῆς μεγαλόφρονος ἐκείνης ἐνεργείας τοῦ Πανεπιστημίου...

Σὲ ἀσπάζομαι

Παρεπίδημος.

Η ΤΥΦΛΗ ΜΑΡΤΥΣ.

Διήγημα γεγονότος.

(Τέλος.)

Ὁ Κάλμαν ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε μειδιῶν εἰς τὴν Σιδωνίαν ὅτι θ' ἀναγκασθῇ νὰ μετριάσῃ τὸν πρὸς ἀναχώρησιν ζήλόν της, διότι δὲν εἶνε τόσον εὐκόλῳ νὰ εὐρεθῶσι καλοὶ ἀγορασταὶ διὰ τὰ οἰκόπεδα ἐκεῖνα, καὶ θὰ ἦτο ἀνοησία νὰ πωληθῶσιν ὅπως τύχη, οὐχ ἥττον ὅμως ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ ὅτι εἶνε δυνατόν καὶ ἐν τῷ δύο ἡμερῶν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ἀπάντησιν.

Διὰ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἐκραταιώθη ἡ ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη τῆς Σιδωνίας πρὸς τὸν φίλον τοῦ ἐρωμένου της. Δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἄλλην φροντίδα καὶ ἀνησυχίαν παρὰ μίπως βραδύνη ἢ ὑπόδεισις καὶ ἀναβλήθη τὸ ταξιδιον της. Ἡ εὐτυχία ἤλθεν εἰς αὐτὴν τόσον αἰφνυδίως καὶ ἀπροσδοκήτως ὥστε ἐφοβεῖτο μήπως παρουσιασθῇ αἰφνης ἀπροσδόκητόν τι ἐμπόδιον εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ροδόλφου συνένωσίν της. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ διὰ πάσης θυσίας νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅσον τάχιστα τὸ ταξιδιον, κάμνουσα μόνον τὰς ἀπολύτως ἀναγκαίας προπαρασκευάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρωτίστη, ἐννοεῖται, ἦτο ἡ τῶν ἐνδυμάτων της. Εἶχε πολλὰ ρούχα νὰ ἐτοιμάσῃ, πρὸ πάντων ἀσπρόρρουρα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐχρειάζετο μία καλὴ ράπτρια. Ἔστειλε λοιπὸν ἀμέσως τὴν ὑπὲρθετον εἰς τὸ τυφλοκομεῖον διὰ νὰ καλῇ τυφλὴν τινα νεάνίδα, ὀνόματι Λίναν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν της.

Ἡ Λίνα ἦτο πτωχὴ καὶ ὀρφανὴ ἀλλὰ εὐφρεστάτη κόρη, ἥτις ἐξεπαιδεύετο ἐν τῷ σχολείῳ τῶν τυφλῶν δι' ἐξόδων τῆς Σιδωνίας· εἶχε δὲ ἡ τυφλὴ αὐτὴ κόρη τόσον λεπτὴν ἀφὴν, ὥστε ἐξετέλει ἐργασίας, διὰ τὰς ὁποίας ἄλλως ἢ ὅρασις εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα. Πρὸ πάντων ἦτο ἐξαιρετὸς ράπτρια ἀσπρόρρουχων, καὶ ἡ ραπτική της ἐργασία ἦτο τῷ ὄντι ἀξιοθαύμαστος. Ἡ Σιδωνία εἶχεν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν δυστυχὴ κόρην, ἥτις ὡσαύτως ὑπερηγάπα τὴν γενναίαν της προστάτιδα.

Τῇ ἐπομένῃ πρωΐᾳ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Σιδωνίας ἐκάθητο ἡ τυφλὴ, δεκαεξαετῆς περίπου κόρη, καὶ ἔρραπτεν ἐπιμελῶς, μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς εὐχέριαν καὶ ἱκανότητα, συνδιαλεγομένη συγχρόνως μετὰ τῆς Σιδωνίας, ὅτε αἰφνης παρουσιάσθη ὁ μεσίτης Κάλμαν. Ἡ Σιδωνία εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἐνταῦθα ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῶν κτημάτων. Ὁ Κάλμαν ἔλεγε ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εἰρεθῶσιν ἀγορασταί, δυνάμενοι νὰ πληρώσωσιν ἀμέσως ὅλον τὸ ποσό, θὰ ἦτο δὲ πράγματι μεγάλη ἀνοησία νὰ πωλήσῃ τὰ κτήματά της ἐν βίᾳ εἰς τὴν τυχοῦσαν τιμὴν, καὶ συνεβούλευε τὴν Σιδωνίαν νὰ περιμείνῃ ὀλίγους μῆνας.

Ἡ Σιδωνία ἐνέπεσεν εἰς παντελὴ ἀπελπισμὸν καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα. Ὁ Κάλμαν ἤρχισε νὰ τὴν διαβεβαίῃ ὅτι κατέβαλε πᾶσαν ἐνέργειαν ἀλλ' ὅτι ἐστὰρ ἀδύνατον νὰ ἐκτελέσῃ τὸν πόθον της χωρὶς νὰ παραβλάψῃ τὰ συμφέροντά της.

«Βεβαίως, ὑπάρχει ἐν μόνον ἓξ ἄνθρωποι, εὐγενεστάτη δεσποινίς» εἶπε μετὰ τινας στιγμὰς, «διὰ τοῦ ὁποίου ἡδύνασθε νὰ ἀναχωρήσετε μὲ τὸ προσεχὲς ἀπόπλοιον, τὸ ὁποῖον, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἀναχωρεῖ μετὰ μίαν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ με ἀξιώσητε τῶσαυτῆς ἐμπιστοσύνης, ὅσης οὕτε ἐπιθυμῶ ν' ἀξιώθῃ οὕτε τολμῶ νὰ ἀναδεχθῶ τὴν εὐθύνην.»

«Καὶ διατί ὅχι, ἀξιότιμε κύριε Κάλμαν;» ἀπῆντησεν ἡ Σιδωνία, ἀνακουφισμένη ὑπὸ νέων ἐλπίδων «Νομίζετε ὅτι δὲν ἔχω πληρεστάτην καὶ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς ὑμᾶς, ἀφ' ὅτου γνωρίζω πῶς ἐφῆρθητε πρὸς τὸν Ροδόλφον;»

«Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ» εἶπεν ὁ Κάλμαν προφανῶς συγκεκινημένος· «εἰς τὴν ἐποχὴν μας, καθ' ἣν μόνον δυσπιστία καὶ κακὴν τρέχεια ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἶνε πολὺ κολακευτικὴ ἡ ἐμπιστοσύνη, τῆς ὁποίας με κρίνετε ἄξιον. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν τολμῶ ν' ἀναλάβω τοσοῦτο βαρεῖαν εὐθύνην. Συναισθάνομαι κάλλιστα τὸν ἀκράτητον πόθον σας τοῦ νὰ ἐπαγίσετε ὅσον τάχιστα τὸν

φίλον μου καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ συντελέσω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις εἰς τὴν εὐτυχίαν σας. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο θὰ ἐχρειάζετο νὰ μοῦ δώσετε γενικὴν πληρεξουσιότητα, καὶ μάλιστα δικαστικῶς, διὰ νὰ εἰμπαρῶ ὡς ἀντιπρόσωπός σας νὰ πωλήσω τὰ κτήματά σας, νὰ εἰσπράττω χρήματα, νὰ τὰ παραδίδω εἰς τὰς τραπεζὰς καὶ διὰ τούτων εἰς ὑμᾶς· ἐν συντόμῳ, πρέπει νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇτε ὅλην σας τὴν περιουσίαν. Ἐπειτα λαμβάνετε μαζὴ σας τόσα μόνον χρήματα, ὅσα σὰς ἀναγκαιοῦσι διὰ τὸ ταξιδιον, παραδίδετε εἰς ἐμὲ τὰ ὑπόλοιπα καὶ ἀναχωρεῖτε ἀμέσως. Ἐγὼ ἐν τῇ μεταξὺ τελειῶν ἐν ἀνέσει καὶ ἐπὶ τὸ συμφωρότερον τὰς ὑποθέσεις σας καὶ στέλλω τὰ χρήματα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἴτε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μέλλοντος συζύγου σας εἰς τὸν ἐν Νεῶν Ὑόρκη τραπεζίτην σας. — Ἀλλὰ σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, δεσποινίς: πρέπει νὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην· εἰς ἐμὲ, καὶ σὰς λέγω εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἀναλάβω τοσαύτην εὐθύνην.»

«Σὰς παρακαλῶ θερμῶς» εἶπεν ἡ Σιδωνία «μὴ ἀμφιβάλλετε καθόλου περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μου καὶ μὴ διστάσετε ἕνεκα τούτου νὰ μᾶς φανήτε χρήσιμοι. Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις θὰ ἀπαιτήσῃ πολλὴν ἐργασίαν καὶ πολλοὺς κόπους ἀπὸ σας. Ἐννοεῖται δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι ὁ χρόνος καὶ ὁ κόπος σας θὰ πληρωθῶν, διότι εἶνε πρέπον καὶ δίκαιον νὰ λάβετε τὰ μεσιτικὰ σας. Δὲν πρέπει κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ τὰ ἀποποιήσῃτε. Καὶ αὐριον ἀκόμη εἶμαι πρόθυμη νὰ πάμε μαζὴ εἰς ἓνα συμβολαιογράφον, καὶ νὰ σὰς κάμω πληρεξουσίου μου. Ὅκτ' ἡμέραι θὰ μοῦ χρειασθῶν διὰ νὰ τακτοποιήσω τὰ πράγματά μου, ἔπειτα δὲ ἀναχωρῶ μὲ τὸ προσεχὲς ἀπόπλοιον καὶ εἰς τρεῖς ἑβδομάδας εἶμαι ἴσως σύζυγος τοῦ Ροδόλφου.»

Ἡ Σιδωνία ἠριθρίασε κατὰ τὰς λέξεις ταύτας. Ὁ δὲ Κάλμαν ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ εἶπε: «Σὰς εὐχαριστῶ ἐν ὀνόματι τοῦ φίλου μου Βερνέρτου. Ἄν θέλετε δὲ νὰ κάμετε σωστὰ τὰ πράγματα, μὴ φοβηθῇτε τὰ ἔξοδα νὰ τηλεγραφήσετε εἰς τὸν Ροδόλφον ἀμέσως, κατὰ ποίαν ἡμέραν θὰ φθάσετε εἰς τὴν Νεάν Ὑόρκην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κάμετε τὸν φίλον μου πραγματικῶς εὐτυχῇ· πράγματι συγκινούμαι ὅταν συλλογισθῶ πόσον εὐτυχὴς θὰ εἶνε εἰς ὀλίγας ὥρας ὁ φίλος μου.»

Ἡ Σιδωνία ἐννοεῖται ὅτι ἀμέσως ἐράνη πρόθυμος νὰ γράψῃ τὸ τηλεγράφημα, ὁ δὲ Κάλμαν ἀνέλαβε νὰ τὸ φέρῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Ἀψοῦ ὁ μεσίτης ἀπῆλθεν, ἡ Σιδωνία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἑξῆρον δωμάτιον, ὅπου ἡ τυφλὴ νεάνις ἐκάθητο καὶ ἔρραπτε. Ἡ συνδιάλεξις εἶχε γείνη ταπεινὴ τῇ φωνῇ. Ἀλλ' ἡ Λίνα ἤκουσεν ὡς φαίνεται τὴν φωνὴν τοῦ ξένου, διότι ἀμέσως ἠρώτησε: «Μοῦ ἐπιτρέπετε, δεσποινίς Σιδωνία, μίαν ἐρώτησιν; Ποίος ἦτο ὁ κύριος, μὲ τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ὁμιλήσατε;»

«Διατί θέλεις νὰ μάθῃς ποίος εἶνε;» ἀντηρώτησεν ἡ Σιδωνία.

«Ὁ,» ἀπῆντησεν ἡ τυφλὴ, «εἶνε καὶ ὀλίγη περιέργεια ἐκ μέρους μου ἐν τῇ μέσῳ. Μοῦ φαίνεται ὅτι κάπου εἶδα αὐτὸν τὸν κύριον καὶ διὰ τοῦτο ἤθελα νὰ μάθω ποίος εἶνε.»

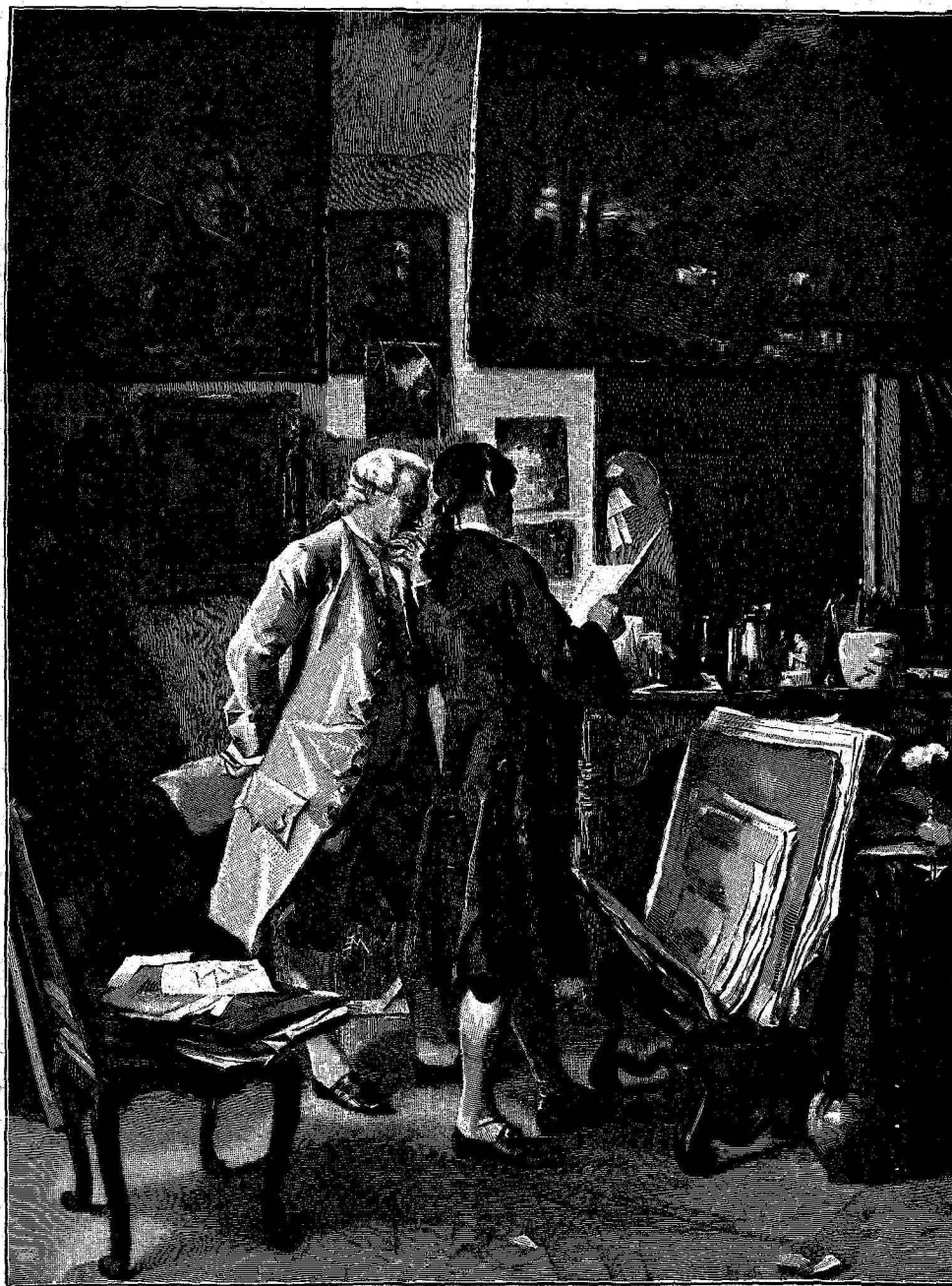
«Τὸν εἰδετε;» ἠρώτησεν ἡ Σιδωνία ἐκπληκτος.

«Ναί» ἀπῆντησεν ἡ τυφλὴ «εἰμπαρῶ νὰ εἰπῶ ὅτι τὸν εἶδα τρόπον τινα. Τὸν ἤκουσα, καὶ ἄφ' οὗ ἐξασα τὸ φῶς μου, ἡ ἀκοή μου ἔγινε τόσον λεπτὴ, ἔχω δὲ καὶ τόσον ἐξαιρετὸ μνημονικὸ διὰ τὰς φωνὰς καὶ διὰ τοὺς τόνους, ὥστε ποτὲ δὲν τοὺς λησμονῶ. Ὅταν λῶσιν ἀκοῦν ἓνα ἄνθρωπον νὰ ὁμιλῇ, ἀμέσως σχηματίζω εἰς τὴν φαντασίαν μου τὴν εἰκόνα του. Ὅταν δὲ τύχῃ νὰ τὸν ἀκούσω πάλιν, ἀμέσως ἀναγνωρίζω τὴν φωνὴν του καὶ ἡ εἰκόνα του παρουσιάζεται ἀμέσως εἰς τὴν φαντασίαν μου ὅπως ἐσηματίσθη τὴν πρώτην φοράν, ὅπου τὸν ἤκουσα νὰ ὁμιλῇ. Δι' αὐτὸ λέγω ὅτι τὸν εἶδα.»

Ἦτο ὁ μεσίτης Κάλμαν· εἶπεν ἡ Σιδωνία.

Ἡ τυφλὴ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε. «Δὲν γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἐν τούτους ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀπατώμαι. Τὴν φωνὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνδρώπου, τὴν ἤκουσα ἀλλὰ δὲν εἰξέυρω, ποῦ. Ἴσως δὲ τὸ ἐνδυμῆθῶ ὕστερότερα.»

εἰ μὴ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐντὸς ἐπτά ἡμερῶν ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὸ πλοῖον· τὸ ταξείδιον διήρκει δέκα ἕως ἑνδεκα ἡμέρας. Ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων λοιπὸν ἰδύνατο νὰ ἐνωδῇ διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου μὲ τὸν ἐρωμένον τῆς καὶ νὰ ὀνομάζεται πλέον κυρία

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ.

Εἰκὼν ὑπὸ Ἑρνέστου Μεσσονιέ.

Ἡ Σιδωνία δὲν ἐσυλλογίσθη πλέον τοὺς λόγους τῆς τυφλῆς, τὴν ὁποίαν τὸ ἐσπέρας ἔστειλεν ὀπίσω εἰς τὸ τυφλοκομεῖον μὲ τὴν ὑπηρετρίαν τῆς. Ὅτε ἡ ὑπηρετρία ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν εὗρε τὴν Σιδωνίαν χέουσαν δάκρυα, ἀλλὰ δάκρυα χαρᾶς· διότι εἶχε λάβῃ ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημά τῆς ἐκ Νέας Ὑόρκης. Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγε: «Σὲ περιμένω φρισιμένως. Εἶμαι ἀνεκφράστως εὐτυχής. Ῥοδόλφος.» —

Ἡ Σιδωνία περὶ οὐδενὸς ἄλλου πράγματος ἐσκέπτετο πλέον

Βερνέρτου. Ἡ σκέψις αὕτη ἔκαμινεν αὐτὴν κωφὴν καὶ τυφλὴν πρὸς πᾶσαν ἄλλην σκέψιν.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Κάλμαν, ἐν ἣ οὗτος τῇ ἔγραψεν ὅτι παρήγγειλεν ἤδη εἰς ἓνα δικηγόρον καὶ συμβολαιογράφον ἐν τῇ πόλει νὰ συντάξῃ τὸ ἐγγράφον τῆς γυνικῆς πληρεξουσιότητος, παρεκάλει δὲ τὴν Σιδωνίαν νὰ παρῇ παρουσία τὴν ἐπομένην ἡμέραν εἰς τὸν δικηγόρον διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐγγράφου καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὸ ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρ-

τύρων. Έγραψεν αὐτῇ προσέτι πότε ὤφειλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν προφθασίαν τὸ πλοῖον. Ἡ Σιδωνία ἦτο συγκινημένη ἐκ τῆς προθυμίας, μεθ' ἧς ὁ φίλος τοῦ Ροδόλφου ὑπεβάλλετο εἰς τοσοῦτους κόπους χάριν τῆς εὐτυχίας τῆς.

Ὅλγαι μόνον ἡμέραι ὑπελείποντο εἰς τὴν Σιδωνίαν διὰ τὴν ἐτοιμίαν τὰ ρούχα τῆς καὶ τὴν τακτοποίησιν τὰ πράγματά τῆς. Ἡ Λίνα, ἡ τυφλὴ νεάνις, ἐκάθητο πάλιν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἔρραπτε μετὰ μεγάλης σπουδῆς. Ἡ Σιδωνία ἔρραπτεν ὡσαύτως, ἀλλὰ πᾶσαι αὐτῆς αἱ σκέψεις ἦσαν πέραν τοῦ φικεανοῦ. Αἰφνῆς, ἐνφ' ἧτο βυθισμένη εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς, ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς τυφλῆς, ἥτις χωρὶς καθόλου νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν τῆς, ἠρώτησε μετὰ δειλίας: «Μήπως σὰς ἐνοχλῶ, ἂν σὰς ὀμιλήσω;»

«Ὁχι, κόρη μου» ἀπήντησεν ἡ Σιδωνία, «τί ἐπιθυμεῖς;»

«Ἄ, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε» ἀπήντησεν ἡ Λίνα μετὰ τινος μειδιάματος «πόσον ἐβασάνισα τὸν νοῦν μου.»

«Ἐβασάνισες τὸν νοῦν σου; καὶ διατί;»

«Ὅταν δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητῶ» ἀπήντησεν ἡ τυφλὴ, «δὲν εὕρισκα καμμίαν ἡσυχίαν, ἀλλὰ βασανίζομαι ἡμέραν καὶ νύκτα ἕως ὅτου νὰ τὸ εἶρω. Πρέπει νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ, εἰ δὲ μὴ δὲν κοιμῶμαι καθόλου.

«Εἶσαι ἐρελλοκόριτος!» ἀπήντησεν ἡ Σιδωνία γελῶσα. «Τί ἐξήτεες νὰ ἐνθυμηθῇς αὐτὴν τὴν φορὰν;»

«Τὴν φωνήν, τὴν ὁποίαν ἤκουσα χθές. Εἴξευρα, ὅτι ἤκουσα μίαν φορὰν αὐτὴν τὴν φωνήν, ἀλλὰ δὲν εἴξευρα εἰς ποῖον μέρος. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐβρήκα ὅτι ἐξήτουν. Ἐνθυμήθην δηλαδὴ ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν αὐτὴν πρὸ ἑξ μηνῶν περίπου. Τότε εἶχα λάβῃ τὴν ἀδειαν νὰ ἐπισκεφθῶ ἐν τῇ πόλει μίαν πτώχην ῥάπτριαν συγγενὴ μου ἡ ὁποία μετὰ ταῦτα ἀπέθανε. Ἐμείνα ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ τὴν ἐβοήθησα εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἡ συγγενὴς μου εἶχεν ἐξέλθῃ διὰ τὰ ἀγοράσια μερικὰ πράγματα, ἐγὼ δὲ εἶχα μεγάλην δίψαν καὶ ἤθελα νὰ καταβῶ εἰς τὴν αὐλήν, διὰ νὰ πῶ λιγάκι νερό. Εἰς τὴν κατοικίαν τῆς συγγενοῦς μου ἐγγνώρισα πολὺ καλὰ ὅλα τὰ κατατόπια καὶ εἰμποροῦσα νὰ εὕρισκα ὅτι ἤθελα ψηλαφηρᾶ. Ἐπῆρα λοιπὸν ἓνα ποτήρι καὶ ἐτοιμάζομην νὰ καταβῶ τὴν κλίμακα, ὅτε αἰφνῆς ἤκουσα πατήματα ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα: ἦσαν δύο ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι κατέβαινον ἡσυχῶς καὶ συναμίλουν συγχρόνως. Ἐγὼ ἔκλεισα πάλιν τὴν θύραν καὶ ἐπερίμενα ἕως ὅτου νὰ περάσουν αὐτοὶ οἱ κύριοι, διὰ νὰ μὴ με ἴδω. Εἰς ἡμᾶς τὰς τυφλὰς εἶνε πάντοτε δυσάρεστος ἡ συνάντησις ξένων ἀνθρώπων. Οἱ δύο κύριοι συναμίλουν ταπεινοφώνως. Ὅτε ὅμως ἐφθασαν πλησίον τῆς θύρας, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐσεκκόμενον ἐγὼ, τότε ἤκουσα τὴν φωνὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις χθὲς ἦτον ἐδῶ. Ἡ φωνὴ αὕτη μοὶ ἦτο ἐντελὴς ἄγνωστος, καὶ ἐσχημάτισα ἀμέσως τὴν εἰκόνα τοῦ ὁμιλοῦντος. Ἐλεγε δὲ πρὸς τὸν ἄλλον τὰ ἑξῆς: «Δὲν θὰ στείλῃς λοιπὸν τὰ γράμματα, πρὶν ἢ σοὺ γράψω ἐγὼ. Μοῦ θίδεις ἀμέσως τὴν διεύθυνσίν σου ἐν Νέα Ὑόρκη. Καὶ μὴ λησμονήσῃς τὸ ὄνομα Βερνέρος. — «Ὁχι» ἀπήντησεν ὁ ἄλλος «δὲν τὸ λησμονῶ διότι τὸ ἔχω γραμμένο.» Ἐπειτα ἤκουσα μόλις τὴν φωνὴν αὐτοῦ τοῦ κυρίου, ὅστις ἔλεγε: «τὸ ἐρωτευμένον γεροντοκόριτος θὰ πιαστῇ.» —

Ἡ τυφλὴ νεάνις οὐδέμιν γνῶσιν εἶχε τῶν διατρεχάντων κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας μετὰ τοῦ Κάλμαν καὶ τῆς Σιδωνίας. Χωρὶς νὰ τὸ ἤξευρε καθόλου, ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους οἱ ὁποῖοι ἐνήργησαν ἐπὶ τῆς Σιδωνίας ὡς κεραυνός. Ὡς πρὸς αὐτὴν τοῦλάχιστον τὴν στιγμήν, ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν Λίναν ὅτι ἦτο τυφλὴ καὶ δὲν εἶδε τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς Σιδωνίας, διότι θὰ ἐτρόμαζε. Φοβερὰ ὑποψία κατέστρεψεν αὐτοστιγμὴ ὅλας τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς, μόλις δὲ ἔσχε τὴν δυνάμιν νὰ προφέρῃ ἀδιαφόρους τινὰς λέξεις εἰς τὴν Λίναν καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου.

Περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῆς τυφλῆς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ἀμφιβολίαν. Ἐγγώριζε πολὺ καλὰ τὸ ἐξαίρετον μνημονικόν, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν ὅλοι οἱ τυφλοὶ διὰ τὰς φωνάς, καὶ τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Λίναν πρὸ πάντων ἦτο θαυμασίως ἀνεπτυγμένον. Ἡ Λίνα εἶπεν ὅτι αὐτὸς ὁ Κάλμαν ἐπρόφερε τὰς λέξεις ἐκεῖνας, αὐταὶ δὲ αἱ λέξεις εἰς οὐδένα ἄλλον ἠδύναντο ν' ἀναφέρνηνται παρὰ εἰς αὐτὴν τὴν Σιδωνίαν. Μυστηριώδης τις, ἄγνωστος φωνὴ τῇ ἔλεγε: «Ἐβρίσκεσαι εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς ἀπατεῶνος. Διατρέχεις φοβερὸν κίνδυνον.»

Ἐδραμεν εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βερνέρου, ἐξήγησε δὲ καὶ τὴν τελευταίαν πρὸς ἀποχαιρετισμὸν ἐπιστολήν ἣν εἶχε λάβῃ πρὸ πολλῶν ἐτῶν παρὰ τοῦ φεύγοντος ἐραστοῦ, καὶ παρέβαλε τὰ δύο ταῦτα χειρόγραφα.

Ὁ χαρακτήρ, ἦτο ὁμοῖος ἀλλ' οὐχὶ ἐντελὴς ὁ αὐτός. Ἐν τοῖς ἡ διαφορά αὕτη τῶν χειρογράφων δὲν ἦτο παράδοξος, διότι ἐν τὸς τοσοῦτων ἐτῶν μεταβάλλεται, πολλάκις ἐντελὴς ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Σιδωνία ἐδίπλωσε πάλιν μηχανικῶς τὰς ἐπιστολάς καὶ ἔμεινε ἀποροῦσα περὶ τοῦ πρακτέου. Τὰ μέλη τῆς ἤρριον νὰ τρέμουν καὶ μέγας φόβος κατέλαβεν αὐτήν. «Ἄν ὁ Κάλμαν ἦτο ἀπατεῶν! Μὲ ταχεῖαν ἀπόφασιν, ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἔσπευσε πρὸς ἓνα δικηγόρον, τὸν ὁποῖον ἐγγνώριζε ζώντων ἐπὶ τῶν γονέων τῆς, καὶ τὸν ὁποῖον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη δὲν εἶχεν ἐπανάδῃ, διότι ὅλαι τῆς αἱ ὑποθέσεις ἦσαν ἐν τάξει.

Ὁ δικηγόρος ἤκουσεν ἡσυχῶς, ὅσα ἡ Σιδωνία τῷ διηγήθη μετὰ μεγάλης ἀποροῦσας καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε: «Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐπρόβλεπε ὀλίγον τι ἀπερίσκεπτος· ἀλλ' ὁ ἔρως ἀποτυφλόνει τὸν ἄνθρωπον, καὶ δικαιολογεῖ πολλὰ πράγματα. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ζητήσετε πληροφορίας περὶ αὐτοῦ τοῦ κυρίου Κάλμαν, καὶ τότε θὰ ἐμανθάνετε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εὕρεται οἰκονομικῶς εἰς στενὸν χρόνον θάσει. Ὡς ἤκουσα μάλιστα, ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ὑποθέτω ὅτι εὕρεσκεσθε εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς φοβεροῦ ἀπατεῶνος.»

«Ἄν εἰμποροῦσα νὰ λάβω πλήρη βεβαιότητα!» εἶπεν ἡ Σιδωνία συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

«Τὴν βεβαιότητα, εἰμποροῦμεν εὐκόλως νὰ τὴν λάβωμεν» εἶπεν ὁ δικηγόρος. «Δὲν πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὰ ἐξόδα δύο ἢ τριῶν ἑκατοντάδων μάρκων, ἀφοῦ πρόκειται νὰ σώσετε ὅλην σας τὴν περιουσίαν καὶ νὰ καταστρέψετε αὐτὸ τὸ καταχθόνιον σχέδιον, τὸ ὁποῖον μετὰ τοσαύτης ἀνασχυντίας ἐπεχείρησαν ἐναντίον σας.»

Ὁ δικηγόρος ἔλαβεν ἕκ τινος συρταρίου μικρὸν τὶ βιβλίον τοῦ οὐοίου κατ' ἀρχὰς ἐξήτασε τὴν ἐπιγραφὴν.

«Πρέπει νὰ τηλεγραφήσωμεν» εἶπεν ὁ δικηγόρος «εἰς Νέα Ὑόρκην εἰς τὸ ὑποκατάστημα τῆς ἰδιωτικῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Pinkerton καὶ νὰ ζητήσωμεν ἀμέσως πληροφορίας περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἐν Νέα Ὑόρκη ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ροδόλφου Βερνέρου. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μέσον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσφαλές-στατον συγχρόνως.»

Ὁ δικηγόρος ἐκάθισε παρὰ τῇ τραπέζῃ καὶ συνέταξε τὸ τηλεγράφημα.

«Τὸ κατάστημα» εἶπε «εἰς τὸ ὁποῖον τηλεγραφοῦμεν, εἶνε τὸ μεγαλύτερον Ἰνστιτούτον ἰδιωτικῆς μυστικῆς ἀστυνομίας ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις. Ἐχει τὰ ὑποκαταστήματά του εἰς ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἂν κατοικῇ εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον τῆς Νέας Ὑόρκης ἄνθρωπος τις φέρων τὸ ὄνομα «Ροδόλφος Βερνέρος», θὰ τὸ μάθωμεν ἐντὸς ὀλίγου τηλεγράφικως, ἴσως ἀδριον. Πρέπει νὰ δώσωμεν τὸ τηλεγράφημα ἀμέσως. Σὰς συνιστῶ δέ, νὰ μὴ ὀμιλήσετε πλέον με τὸν κύριον Κάλμαν, ἕως ὅτου νὰ λάβωμεν ἀπάντησιν ἐκ Νέας Ὑόρκης. Ἡ ἀπάντησις θὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ, καὶ τότε ἐγὼ σὰς ἐπισκεπτόμαι ἀμέσως, ἅμα λάβω εἰδήσιν. Ἄν ἔλθῃ ὁ Κάλμαν νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ, εἰπέτε ὅτι εἶσθε ἀσθενὴς σήμερον, καὶ ἂς ἔλθῃ ἀδριον. Δὲν εἰξεύρετε ποῖον ἐπεφόντισε νὰ συντάξῃ τὸ ἔγγραφον τῆς πληρεξουσιότητος, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψετε ἀδριον;»

«Ὁχι» ἀπήντησεν ἡ Σιδωνία «δὲν εἰξεύρω. Ὁ Θεὸς μου, θὰ εἶνε φοβερὸν, ἂν ἠδέλυσαν νὰ παίξουν με τὰ ἱερώτερὰ μου αἰσθήματα. Δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ ἐπιζήσω. Δὲν εἰξεύρω κ' ἐγὼ τί θὰ κάμω, ἂν ἀποδειχθῇ τόσον ψεῦδος καὶ τόση ἀπάτη ἐναντίον μου.»

Τὸ καλὴτερόν ὅπου μπορεῖτε νὰ κάμετε ἐπὶ τοῦ παρόντος» εἶπεν ὁ δικηγόρος «εἶνε νὰ μείνετε εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ νὰ περμενεύετε με ἡσυχία τὰ ἀποτελέσματά. Πρὸ τῆς μεθαύριον πρωΐας δὲν θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ λάβωμεν ἀπάντησιν, διότι αἱ ἔρευναι τῆς μυστικῆς αὐτῆς ἀστυνομίας ἀπαιτοῦν ὡσαυδῆποτε ὀλίγον χρόνον. Μὴ ταράττεσθε λοιπὸν καὶ μὴ ἐρεδίζετε τα νεύρά σας ἐπὶ ματαίῳ. Ἄν αἱ ὑποψίαι μας κατὰ τοῦ Κάλμαν εἶναι ἀδικοί, τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω, αἱ ἔρευναι δὲν θὰ βλάψουν καθόλου. Ἄν αἱ ὑποψίαι μας εἶναι βάσιμοι, τότε πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας σας, ἢ τοῦλάχιστον περὶ τῆς σωτηρίας τῆς περιουσίας σας. Μόλον ὅτι φαντασθῆτε λ. χ. ἂν ἐφθάνετε εἰς τὴν Ἀμερικὴν με ὀλίγα χρήματα, καὶ παρεδίετε ἐδῶ ὅλην σας τὴν περιουσίαν εἰς τὰς χεῖρας τοιοῦτου ἀπατεῶνος, χωρὶς νὰ εὔρετε ἐκεῖ κανένα νὰ σὰς περὶμενῇ!»

Ἡ Σιδωνία ἐπείστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωματίον τῆς. Τάρα πλέον ἐβλεπε καθάρᾳ ὅτι εἰς αὐτὴν μόνην ἠδύναντο ν' ἀναφέρνηνται αἱ λέξεις ἐκεῖναι: «τὸ ἐρωτευμένον γεροντο-

κόριτσο θά πιαστή.» Ἐνῷ τὸ ὄνομα «Βερνέρτος» ἐν συναφείᾳ μὲ τὰς λέξεις: «Μὴ στείλῃς τὰ γράμματα πρὸ τοῦ νὰ σοῦ γράψω» ἐβεβαίουν αὐτὴν, ὅτι ὁ Κάλμαν ἐμῆχανάτο καταχθόνιον σχέδιον ἐναντίον της, ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλου τινὸς κακοῦργου ἐν Νέα Ὑόρκη. Ἐπειτὰ δὲ συνεπιγίγνεν ἀλγεινότερα τὴν καρδίαν της ἡ φοβερὰ σκέψις, ὅτι ὅλαι τῆς αἱ ἐλπίδες καὶ τὰ χρυσὰ ὄνειρα ἐματαιοῦντο ἤδη, τὰ ἱερώτατα αἰσθήματα τῆς καρδίας της ἐνεπαίζοντο, καὶ ἠφανίζετο διὰ παντός ἡ εὐτυχία, ἥτις ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἶχε λάμψη πρὸ τῶν ὁμμάτων της. Ῥεῦμα δακρύων ἐξώρμησεν ἀκατάσχετον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀνακουφίζον τὴν τρεθλιμμένην καὶ πολυπλάτῃ καρδίαν της.

Τῇ ἐπομένῃ πρωτῇ ἐνεφανίσθη ὁ Κάλμαν ζητῶν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σιδωνίας. Ἡ ὑπηρετρία τῷ εἶπεν ὅτι ἡ δεσποινὴς σήμερον εἶνε ἀσθενής καὶ δὲν δύναται νὰ τὸν δεχθῇ. Ὁ μεσίτης ἔμεινεν ἐκπληκτὸς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ καὶ προσπαθεῖ νὰ καλύψῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξωγραφημένην ὀργήν, ἀλλὰ δὲν συνέλαβε καμμίαν ὑπόψιν καὶ ἀπῆλθε, εἰπὼν ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ αὐρίου.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἦλθεν ὁ δικηγόρος, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του ἐβεβαίωσε τὴν Σιδωνίαν ὅτι ἡ εὐτυχία της ἠφανίσθη διὰ παντός. «Ἐνχαριστήσατε τὴν τύχην σας» εἶπεν ὁ δικηγόρος «ὅτι σας ἔφερεν ὡς σώτειράν τὴν τυφλὴν αὐτὴν κόρην. Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ τηλεγράφημά μας: «Ἐπὶ τὸ ὄνομα Ῥοδόλφος Βερνέρτος κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Stanton-Street 430 εἰς τὸ ἑβδομον πάτωμα ἀνδρῶπος, πεντηκονταετῆς περίπου, ἄσπρος, ἀργός, ὑπόπτου διαγωγῆς. Περιφέρεται πάντοτε πλησίον τοῦ λιμένος καὶ φαίνεται ζῶν δι' ἀπάτης καὶ ἀγυρίας.» — Βλέπετε;» ἐξηκολούθησεν ὁ δικηγόρος «ποῖον καταχθόνιον σχέδιον ἐπέλεξε ἐναντίον σας; Τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ ἀγύρτου Κάλμαν. Θὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι δὲν εἰσέβη τίποτε καὶ ὅτι ἐνεπλήχθη ἐν ἀγνοίᾳ του εἰς αὐτὸ τὸ σχέδιον, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Ἐναντίον αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλο εἰ μὴ ἡ μαρτυρία τῆς τυφλῆς. Τὸν συνένοχόν του ἐν Νέα Ὑόρκη δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸν καταδιώξωμεν, ἰσως δὲ τὸν προστατεύει καὶ ὁ ἀμερικανικὸς νόμος. Ἐν τούτους πηγαίνω ἀμέσως εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, ἀφοῦ πρότερον ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν μετὰ τὴν Δίναν.»

Ἡ τυφλὴ προσεκλήθη εἰς τὸ δωμάτιον καὶ διηγήθη αὐτολεξεῖ καὶ χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτε ἐξ ὧν ἤκουσε τότε παρὰ τῶν ξένων φωνῶν. Ὁ δικηγόρος ἐσημείωσεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦς λόγους τῆς Δίνης καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ Σιδωνία ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεπάσθη τὴν τυφλὴν σώτειράν της καὶ διηγήθη αὐτῇ τὰ διατρέχοντα.

Ἡ εἰσαγγελία ἐσκέφθη ἐπὶ μακρὸν ἂν ὤφειλε νὰ προβῇ αἰφνιδίως εἰς σύλληψιν τοῦ Κάλμαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, παρακινήσεια ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Κάλμαν εἶχεν ἤδη κάμῃ ὅλας τὰς προετοιμασίας πρὸς ἀναχώρησιν καὶ ἀποίκνιν, διέταξε τὴν σύλληψίν του. Συγχρόνως ἐγένετο ἔρευνα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κάλμαν, καὶ ἐνταῦθα ἀνεκαλύφθησαν μετὰ τῶν ἐγγράφων μερικὰ φύλλα, ἐκ τῶν ὧν ἐφαίνετο ὅτι ὁ Κάλμαν εἶχεν ἀσκηθῇ εἰς τὴν ἀπομίμησιν νέου γραφικοῦ χαρακτήρος, ὅστις ὁμοίαζε πολὺ μετὰ τὸν τοῦ Βερνέρτου. Ὡσαύτως ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ Κάλμαν κατάρθωσε νὰ πορισθῇ ἐπιστολάς

τινας, τὰς ὁποίας ὁ Ῥοδόλφος Βερνέρτος εἶχε στείλῃ ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὸν πρῶτον προϊστάμενόν του, ὅτε ἐπλήρωνε τὰ κλάπεντα χρήματα.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ Κάλμαν ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο ἀδῶος, καὶ πράγματι δυσκόλως θὰ κατεδεικνύετο ἡ ἐνοχὴ του, ἂν ἡ μαρτυρία τῆς τυφλῆς ἐν τῇ γενικῇ συνεδριάσει δὲν ἐνεποίει ἰσχυροτάτην ἐντύπωσιν. Οἱ δικασταί, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ συνήγορος ἔδесαν τὴν τυφλὴν εἰς δοκιμασίαν, ἵνα ἴδωσιν ἂν δὲν ἠπατάτο ποτὲ ἐν τῇ διακρίσει καὶ ἀναγνωρίσει τῶν ἀπαξ ἀκουσθεῖσάν φωνῶν. Ἀλλὰ μετὰ θαύματος ἀκριβείας ἀνεγνώριζεν ἡ τυφλὴ πάσας τὰς φωνάς, ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ πρόσωπα μετεβάλλον θέσιν, καὶ ὠμίλουν δυνατὰ ἢ σιγὰ.

Ἡ μαρτυρία τῆς τυφλῆς ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ Κάλμαν λίαν ἀποδαρυντικῶς. Μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶχεν ὑποπτεύσῃ, ὅτι εὐρίσκετο ἀνδρῶπος ἔχων τὴν παραμικρὰν γνῶσιν περὶ τοῦ καταχθόνιου σχεδίου του. Τώρα ὅμως ἀπώλεσε ὅλον του τὸ θάρρος καὶ ὀλην του τὴν θρασύτητα καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα. Ὁμολόγησε λοιπὸν ὅτι πράγματι ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ ἰδιοποιηθῇ τὴν περιουσίαν τῆς Σιδωνίας, ὅτι αἱ ἐργασίαι του ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἔβαινον ὀσημέραι ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ ὅτι ἐσκόπει ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ὅπως ἀρχίσῃ ἐκεῖ νέον βιοποριστικὸν στάδιον μετὰ τὰ χρήματα τῆς Σιδωνίας. Τυχαιῶς εἶχε μάθῃ, ὅτι ἡ Σιδωνία ἔτρεφεν εἰσέτι τὸν παλαιὸν της ἔρωτα πρὸς τὸν Ῥοδόλφον Βερνέρτον. Ὡσαύτως ὁμολόγησεν ὅτι εἶχε κάμῃ γνωριμίαν μετὰ ἄλλον τινὰ ἀπατεῶνα, ὅστις διὰ διαφόρους ἀγυρτείας καταδιωκόμενος κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Τὸν ἀγύρτην τούτον παρεκίνησε νὰ προσλάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ Βερνέρτου, ἀφοῦ ὡς γνωστὸν ἐν Ἀμερικῇ οὐδέποτε ζητοῦνται διαβατήρια. Εἰς αὐτὸν εἶχε δώσει ὁ Κάλμαν ἐτοιμοὺς τὰς διὰ τὴν Σιδωνίαν ἐπιστολάς, πεπεισμένος ὅν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἡ Σιδωνία ἀμέσως ἐκ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς θὰ ἠπατάτο καὶ θὰ ἀπεδέχετο προθύμως τὴν πρότασιν περὶ ἐκποιήσεως τῶν κτημάτων της καὶ μετοικήσεως εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Διὰ τὴν οἰκίαν καὶ διὰ τὰ κτήματα τῆς Σιδωνίας εἶχεν ἤδη εἶρη ἀγοραστὰς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς οἶαν δῆποτε τιμὴν, ἵνα ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Σιδωνίας ἀναχωρήσῃ καὶ αὐτὸς μετὰ τὸ προσεχὲς ἀτμόπλοιον εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Ἄν ἔξη ἀκόμη ὁ Βερνέρτος, περὶ τούτου οὐδὲν ἀπολύτως ἐγίνωσκεν ὁ Κάλμαν, οὔτε καὶ τὸν εἶχε γνωρίσῃ καλά. Ὅσα εἶχε γράψῃ ἐν τῇ πλαστῇ ἐκείνῃ ἐπιστολῇ, ἦσαν καθαρὰ ψεῦδη πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς Σιδωνίας.

Ἡ ποινὴ τοῦ ἐνόχου, καίπερ ἐλαφρυνθεῖσα πῶς διὰ τῆς πληρεστάτης ταύτης ὁμολογίας, ἦτο ὅμως λίαν ἀσθερὰ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἐνοχῆς του. Ἀλλ' ἡ Σιδωνία ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῶν σφοδρῶν τούτων συγκινήσεων. Πωλῆσασα τὴν οἰκίαν καὶ τὰ κτήματά της καὶ παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν τυφλὴν κόρην καὶ τὴν πιστὴν ὑπηρετρίαν της μετέβη εἰς ἄλλην τινα μικρὰν πόλιν τῆς Γερμανίας καὶ ἠγόρασε μικρὰν τινα ἐκκλησίαν παρὰ τῷ Ῥήνῳ, ἐνθα ἔζησεν ἐν ἀπομονώσει καὶ ἐν ἀδελφικῇ πλέον ἀγάπῃ μετὰ τῆς Δίνης. Περὶ τοῦ Ῥοδόλφου Βερνέρτου οὐδὲν ἠκούσθη πλέον.

A. B.

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΟΥΔΙΝΗΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 353).

2. «ΑΡΟΝ, ΑΡΟΝ, ΣΤΑΥΡΩΣΟΝ ΑΥΤΟΝ.» Εἰκὼν ὑπὸ Charles Berlat (ἐν σελ. 356—357).

Μικρὸς παρήλθε χρόνος, ἀφ' οὗτο ὁ χριστεπώνυμος κόσμος εἰς τὰς ἱεράς τῆς Τεσσαρακοστῆς εἰσῆλθεν ἡμέρας· ἑορτάζομεν τὰς συγκινητικωτάτας ἑορτάς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· τὰ ἱερά σκευὴ μέλανα ἐνεδύθησαν· αἱ

ἱεραὶ τράπεζαι μελανειμονοῦσι, πάντα δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν τοῖς γαοῖς πένδιμα καὶ σοβαρὰ ἐμφανίζονται· ἀνεπαισδήτως στρέφεται ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία ἡμῶν πρὸς τοὺς ἁγίους τόπους, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ μάρτυρες τῶν Παδῶν τοῦ Σωτῆρος· τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἡ αὐλὴ τοῦ Ἀννα καὶ Καϊάφα, τὸ πραιτώριον τοῦ Πιλάτου, ὁ Γολγοθᾶς, εἰσὶ τὰ σπουδαιότερα σημεῖα, περὶ ἃ περιστρέφεται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ βίος τῆς Ἐκ-